

Čas pre Boha a celú moju rodinu

Pedro, ktorý ako päťročný prišiel o matku, vyštudoval architektúru na univerzite. Teraz je ženatý, má 8 detí a hovorí o tom, ako si uvedomil, že je potrebné dať vo svojom živote Boha na prvé miesto spolu s celou svojou rodinou.

08.11.2022

Narodil som sa v portugalskom Porte v bežnej rodine. Nič mi nechýbalo, okrem mamy, ktorá zomrela, keď som mal päť rokov.

Hoci som navštevoval katolícke školy, moja rodina nepraktizovala naše náboženstvo, ani sme nemali zvyk modliť sa ako rodina. Ale moja stará mama nám vždy hovorila, aby sme sa modlili za matkinu dušu.

Všetko, čo som vedel o Ježišovom živote, pochádzalo z hodín náboženstva a od mojej učiteľky na základnej škole, sestry Graçy Davidovej. Keď som mal asi 7 alebo 8 rokov, obzvlášť ma priťahovalo posolstvo z Fatimy. Myšlienka mať v nebi matku, ktorá miluje najmä deti a učí nás o zmysle utrpenia, bola pre mňa veľmi dôležitá.

Otec chcel mať zo mňa inžiniera, ale ja som si vzal do hlavy, že budem architektom. Páčilo sa mi kreslenie a navrhovanie vzorov a farieb. Kedykoľvek som mohol, chodil som večer von s priateľmi. Môj otec nestanovil veľa pravidiel, ale vyžadoval, aby som si robil úlohy

načas. Vždy mi dal veľkú slobodu spolu, ktorá so sebou niesla veľkú zodpovednosť, pod trestom silnej facky v pravý čas, keď som príliš rebeloval!

Vo veku 15 rokov som začal navštevovať aktivity v klube pre chlapcov v Porte. Dozvedel som sa o tom od dobrého kamaráta zo školy, ktorý ma pozval na študijné stretnutie. Klub Vega mal dobrú študovňu a veľa outdoorových aktivít, táborov a rugby hier na pláži. Tamojšie silné intelektuálne prostredie ma lákalo. Diskutovali sme o umení, filozofii, histórii, hudbe, ale aj o športe a futbale, a to všetko s poriadnou dávkou humoru a zábavy!

Tam som sa naučil modliť, pretože u nás doma akoby Boh neexistoval. Začal som čítať evanjelium a snažil som sa tráviť nejaký čas pravidelným rozhovorom s Bohom. Začal som

chodiť na omšu v nedeľu a tiež niekedy cez týždeň. Do svojich 17 rokov som chodil na spoveď celkom pravidelne. Ale v tom čase som sa rozhodol dať Boha na druhé miesto, takpovediac ako známeho alebo ako priateľa, s ktorým som stratil kontakt. Školské priateľstvá a futbalové hry sa zdali dôležitejšie. Keď som mal 17 rokov, mal som prvú priateľku, no po dvoch-troch mesiacoch som sa s ňou rozišiel, pretože som si myslel, že ten vzťah nebude mať budúcnosť.

Vo 18 rokoch som začal študovať architektúru na univerzite. Žil som sám, čo bola skvelá príležitosť dať krídla slobode, ktorú som hľadal. Boh hral v mojom živote stále druhoradú úlohu, ale aspoň som naďalej chodil v nedeľu na svätú omšu a občas aj na spoveď.

Ako 21-ročný som sa v 4. ročníku architektúry prihlásil na Erasmus na

inú univerzitu. Moja prvá preferencia bola Brazília, ale dostal som ponuku z Holandska, ktorá bola príliš dobrá na to, aby som ju odmietol.

Niekoľko mesiacov pred mojím odchodom do Holandska som sa opäť stretol so svojou prvou priateľkou a obnovili sme vzťah, ktorý sa skončil pred štyrmi rokmi. Vedel som, že čas, ktorý strávime ďaleko od seba, bude veľkou výzvou a povedal som: „Raquel, ak budeš po návrate z Holandska stále voľná, je to znamenie, že sa vezmeme!“

Keď som prišiel do Holandska, do mesta Eindhoven, hľadal som katolícky kostol. A začal som sa približovať k Bohu s novým nasadením. V cudzej krajine, bez mojich starých priateľov nablízku, bol Boh jediným priateľom, na ktorého som sa mohol obrátiť.

Prišiel som na to, že už nemôžem byť len nedeľným kresťanom. Už som nemohol žiť vlažne. Uvedomil som si, že Boh má veľmi málo priateľov a v Holandsku tento dojem ešte zosilnel. Cítil som Božiu prítomnosť tak, ako som ju nikdy predtým necítil. Cez deň som sa s ním často rozprával a zveroval som mu všetku svoju prácu.

Začal som každý týždeň navštevovať svätú omšu v holandčine a dostal som sa do kontaktu s Rafaelom, Portugalcom, ktorý žil v Utrechte, a ktorý ma opäť dostal do kontaktu s formačnými aktivitami Opus Dei. Začal som si oveľa viac vážiť to, čo bolo v Porte tak poruke, v centre Opus Dei. Ale v Holandsku si cesta tam vyžadovala množstvo kilometrov na bicykli a vlakom, v rámci výletov do Utrechtu a Amsterdamu každé dva týždne.

Nakoniec som sa rozhodol, že musím byť skutočným a verným priateľom

Boha. Na konci programu Erasmus mi bolo jasné, že keď sa vrátim do Portugalska, odovzdám sa Bohu a táto cesta povedie cez úplné sebadarovanie v Opus Dei, ktoré mi pomôže integrovať Boha do môjho života ako architekta. „Ale ktorá cesta v rámci Diela by bola pre mňa najlepšia?“ spýtal som sa sám seba.

Do Porta som sa vrátil po 9 mesiacoch v Holandsku. Raquel na mňa stále čakala. Kým som bol preč, dokonca na môj podnet začala navštevovať aktivity v centre Opus Dei v Porte. Boli sme veľmi radi, že sme na rovnakej vlnovej dĺžke.

Keď som končil štúdium architektúry, chodil som na svätú omšu denne pred začiatkom vyučovania. Moji priatelia boli z toho prekvapení. Začal som sa s nimi rozprávať o Bohu prirodzeným spôsobom, ako keď sa hovorí o správach dňa.

Začiatkom akademického roka som sa rozhodol zúčastniť duchovných cvičení pre vysokoškolákov. Povedal som nášmu Pánovi: „Tu mi ukážeš, čo odo mňa chceš!“ Celý pobyt som sa pýtal: „Pane, čo odo mňa chceš? Vieš, že som ochotný ti dať celý svoj život. Aká je tvoja vôľa pre mňa?“

Na tretí deň duchovných cvičení, v nedeľu, keď som úpenlivo prosil Boha o svetlo a nachádzal som iba ticho, počul som vo svojom srdci tichý hlas: „Využi svoju slobodu!“

Bolo to svetlo, ktoré som hľadal! Tiaž, ktorú som nosil mesiace, zmizla. Teraz som vedel, že Boh chce, aby som konal slobodne, a slobodne som sa rozhodol byť supernumerárom, založiť si rodinu, byť manželom a otcom.

Aký úžasný je tento náš Otec, ktorý nás stvoril slobodnými a našu slobodu urobil v zhode so svojou

Prozreteľnosťou. Aké veľké tajomstvo a aká veľká milosť!

Odvtedy nás jeho ruka vždy viedla. Najprv manželstvo s Raquel v roku 2010, potom primerane stabilná práca pre nás dvoch a potom prišli deti!

Maria prišla na svet v roku 2011 a potom Clara v roku 2012. Keď bola Raquel tehotná s Clarou, začal som prosiť Boha na príhovor Panny Márie, aby som mohol mať inú prácu, ktorá by mi umožnila tráviť viac času so svojimi deťmi. Spomínam si na pút s dobrým priateľom do kaplnky Nepoškvrneného počatia Panny Márie vo Foz, prosiac o túto milosť z neba.

A stalo sa to skutočnosťou. Bez veľkých očakávaní som začiatkom roku 2012 založil poľnohospodársku firmu ešte ako architekt v Porte. V roku 2013 som odišiel z architektonickej firmy a na plný

úväzok som sa začal venovať poľnohospodárstvu. Dnes vyvážam sušené bio bylinky do piatich krajín Európy. Výzvou v súčasnosti je vytvoriť spoluprácu výrobcov, ktorá môže získať významný podiel na trhu. Naše poslanie je založené na sociálnej a environmentálnej zodpovednosti.

Medzičasom prišla na svet Grace v roku 2013, Helena v roku 2015, Afonso v roku 2016, Isabel v roku 2018, Luísa de Guadalupe v roku 2019 a Joaquim v roku 2021. Prosím o vaše modlitby za všetkých z nich, aby sme vedeli, ako ich vychovávať v atmosfére radosti a slobody.